

τὰ κλειδιά τοῦ μοναστηριοῦ. Ἀφέντης νὰ εἶσαι. Κάμε το ὅ,τι θέλεις· ἐγὼ παρατιῶμαι.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο ὅλο. Κατάλαβε ὁ Ἀντώνης. Σκέφτηκε πόσο δύσκολη ἦταν ἡ θέση τοῦ γούμενου νὰ παίξῃ τὸ φύλο σὲ δυὸ ἀφεντιάδες· μετάνιωσε!

—Ἔ, ὁρὲ γούμενε, τοῦ λέει. Κράτα τὰ κλειδιά σου. Κι ἄμα ἰδῆς Τοῦρκο ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, νὰ μὴ μὲ κρύβῃς. Μαρτύρα

Κατσαντωνεῖκο λημέρι κοντὰ στὸ Καρέλι τ' Ἀγραφιῶτη.

στὰ φῶρα, ὅ,τι ξέρεις γιὰ μένα. Νὰ λὲς στοὺς Τουρκαλάδες ποῦ θὰ πάω καὶ ποῦ θὰ σταθῶ.

Ξεχώρισαν. Οἱ Κατσαντωνῶνοι πᾶν κατὰ τ' Ἀγραφα καὶ ὁ γούμενος στὸ μοναστήρι.

—Στοῦ Πουλιῦ τὴ βρῦση, θὰ λημεριάσω, εἶπε· καλὴ ἀντάμωση.

Πατώντας ὁ γούμενος στὴν ἀυλόπορτα τοῦ μοναστηριοῦ νά, καὶ οἱ Τοῦρκοι :

—Κλέφτες! ποῦ ἔχεις τοὺς κλέφτες! εἶπε ὁ ἄγριος καπετᾶνος τῶν Τούρκων. Μαρτύρα καὶ σ' ἔφαγα!

—Τώρα δά, λέει, ἦταν δῶ ἀπὸ πάνω στοὺς Ἀγιανάργουρους. Ἐφυγαν καὶ τράβηξαν κατὰ τὸ Κεράσοβο.